

vojína Matěj P., na druhé straně však v odporu s tím, jakož i se zodpovídáním se obou obžalovaných bere za prokázáno, že obleky od vojína koupili oba obžalovaní. Tímto nesouhlasem je prý přivoděna zmatečnost rozsudku jednak dle čís. 5 Šu 281 tr. ř. pro logický rozpor obou soudcovských výroků a pro rozpor zjištění, že kupiteli obleku byli oba obžalovaní, s obsahem výpovědi obžalovaných, jednak dle čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., poněvadž prý v tom případě, nekoupil-li obleků od vojína stěžovatel, nelze o něm tvrditi, že obleky ty na sebe převedl. Stížnost je bezdůvodna. Pravda sice, že dle zodpovídání se obžalovaných koupil oba obleky od neznámého vojína pouze Matěj P., jak to také rozsudek na dvou místech uvádí a že následující na to výrok soudu, že obleky ty koupil s Matějem společně Karel P., není ve shodě s výpovědí obžalovaných. Leč rozpor tento jest bez právního významu. Uvádí zákon v Šu 185 tr. zák. tři různé způsoby, kterými lze zločin podílnictví na krádeži nebo zpronevěře spáchat: ukrývání, na se převedení a zašantročení. Jde tu o tři různé alternativy, stojící k sobě v poměru souřadném, a nevyžaduje se proto k podřadění pod zákon souběhu těchto alternativ. Stěžovatel doznal a potvrdil též spoluobžalovaný Matěj P., že stěžovatel prodal v H. žlutošedý oblek neznámému člověku za 260 Kč a že, když potom chtěli oba obžalovaní prodati druhý oblek, byli zadrženi. Tímto doznáním stěžovatele jest na jeho straně plně opodstatněn jak zákonný znak »zašantročení« ukradené věci, pod nímž rozuměti dlužno nejen samo hospodářské sužtkování věci neboli její výměnu za vzájemnou hodnotu, nýbrž též jakoukoli činnost, umožňující neb usnadňující sužtkování nebo výměnu, tak i »ukrývání« ukradené věci, jímž je jakákoli, potajmu provozovaná činnost, směřující k tomu, a jsoucí s to, by stížila nebo znemožnila oprávněné osobě opětné nabytí předmětu, jehož pozbyla, jest to zakrývání bezpráví, spočívajícího ve vykonávání držby pachatelem, před tím, komu náleží právo k věci, nebo kdo hledí, nebo je povolán toto právo opět uvést k platnosti. Obžalovaný si oblek podržel, jakkoli dle vlastních údajů nebyl si toho jist, zda není věc ta ukradena. Prodejem jednoho obleku předsevzal obžalovaný činnost, již označiti dlužno zašantročením ve smyslu Šu 185 tr. zák., a, chtěje druhý prodati, dopustil se ukrývání ve smyslu Šu 185 tr. zák., jež pojmově rovná se zašantročení a jež činí ho zodpovědným dle tohoto místa zákonného. Jest proto s hlediska zákona nezávažno, zdali stěžovatel obleků nekoupil, poněvadž k založení trestnosti jeho dle Šu 185 tr. zák. stačí, že působil při jejich dalším zcizování. Na trestnosti jednání obžalovaného nemění ničeho, že z prodeje obleků neměl zisku, poněvadž tento, pokud jde zejména o »zašantročení«, není náležitostí skutkové povahy zločinu Šu 185 tr. zák.

Čís. 1186.

Hlavním úkolem zákona o ochraně známek ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák., jest chrániti toho, komu přísluší výlučné právo k užívání známky.

V tom, že ve výkladní skříní vystaveny byly prázdné láhve, chráněné ochrannou známkou pro osobu třetí, nelze ještě spatřovati porušení práva k výlučnému užívání známky.

Ke skutkové podstatě přečinu dle §u 23 zák. stačí po objektivní stránce, že zboží bylo neoprávněně opatřeno známkou, pro třetí osobu chráněnou, po stránce subjektivní pak, že se tak nestalo nedopatřením, nýbrž úmyslně a že pachatel věděl, že známka jest registrována, neb alespoň není pochyby, že by ho ani jistota zápisu známky nebyla zdržela, by ji nezneužil. Zákon nevyžaduje úmyslu, ošáliti zákaznictvo. Stačí zneužití jediné známky z více samostatně registrovaných.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1923, Kr I 1149/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromé žalobkyně, firmy Jan Becher, do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 14. října 1921, jímž byl obžalovaný Bedřich P. sprostěn dle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin §u 23 zákona o ochraně známek, potud, že zrušil napadený rozsudek, pokud jím byl obžalovaný sprostěn z obžaloby, že v září 1920 ve svém obchodě v Ž. vědomě prodal Rudolfu M-ovi, kupci v Ž., a Terezii Sch-ové, šiče v Ž., v tak zvaných »Becherbitterflaschen«, jež opatřeny byly zákonem chráněnými známkami fy Jan Becher v K., jiný výrobek, než »Becherbitter«, tedy zboží, které bezprávně označeno bylo známkou, jíž výhradně užívati někdo jiný jest oprávněn, vědomě do obchodu dal, a že se tím dopustil přečinu §u 23 zákona k ochraně známek, a vrátil věc v objemu zrušení soudu prvě stolice, by ji znova projednal a rozhodl; jinak zmateční stížnost zavrhl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, uplatňující zmatečnost ve smyslu §u 281 čís. 5 a 9 a), b) tr. ř., je částečně odůvodněna. Soukromá obžaloba viní obžalovaného z přečinu ve smyslu §u 23 zákona o ochraně známek proto, že v září 1920 v Ž. 1. Rudolfu M-ovi a Terezii Sch-ové prodal v lahvích, v nichž prodává soukromý obžalobce svůj výrobek »Becherbitter« a které byly opatřeny registrovanými známkami, pro soukromého obžalobce chráněnými, vědomě výrobek jiný a 2. dvě takové láhve, opatřené zmíněnými známkami, měl ve své výkladní skříní a že tedy zboží, jež bylo neoprávněně opatřeno známkou, ohledně které jinému přísluší výlučné právo užívání, vědomě ad 1. v obchod uvedl a ad 2. na prodej měl. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný z obžaloby sprostěn a to, pokud byl obžalován, že dvě takové láhve měl ve výkladní skříní, právem. Je zjištěno, že to byly láhve původní, tak zvané »Becherbitterflaschen« a že byly opatřeny známkami, úředně chráněnými pro soukromého žalobce, to jest pro firmu Jan Becher v K. Bylo však také zjištěno, že v oněch dvou láhvích ničeho nebylo, tedy také žádné zboží. Již z toho plyne, že v tomto případě obžalovaný vůbec žádného z b o ž í na prodej neměl, tedy ani ne zboží, známkou neoprávněně označeného. Šlo na nejvyšší o oznámení zboží pod názvem dle známek, zákonně pro jinou osobu chráněných, a jsou proto právní účinky tohoto jednání tytéž, jako

kdyby takovéto oznámení se stalo v denním tisku, plakáty a pod. Z b o ž í v tomto případě známkami označeno nebylo a jest proto osvobozující náleží, pokud vyřizuje tuto část obžaloby, v zákoně odůvodněným. Bylo proto zmateční stížnost v tomto bodě zavrhnouti. Jinak nelze zmateční stížnosti upříti oprávněnosti. Dlužno mít na zřeteli, že zákon o ochraně známek chrání arci také zákaznictvo, že však hlavním úkolem tohoto zákona jest, chrániti toho, komu ohledně známky přísluší výlučné právo užívání. Proto stanoví § 23 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák., že se dopouští přečinu tam uvedeného, kdo zboží, jež neoprávněně opatřeno jest známkou, ohledně které přísluší druhému výlučné právo užívání, vědomě do obchodu uvádí anebo na prodej má. Stačí tedy po objektivní stránce, že zboží, jež bylo prodáno, pokud se týče bylo na prodej, neoprávněně bylo opatřeno takovouto, pro třetí osobu chráněnou známkou, a po subjektivní stránce, že se tak nestalo nedopatřením, nýbrž úmyslně, a že pachatel buďto věděl, že známka, pokud se týče známky jsou registrované, neb alespoň není pochyby, že by ho ani jistota zápisu známky nebyla zdržela, aby jí nezneužil. Úmyslu, ošáliti zákaznictvo, zákon nevyžaduje. Je-li tu více samostatných, totiž pod zvláštním číslem registrovaných známek, požívá zákonné ochrany každá zvlášť a stačí zneužití známky je d n é, byť i oprávněný svůj výrobek k větší jistotě opatřoval několika takovými známkami. Jednotlivé částky téže známky ovšem zákonné ochrany nepožívají. Jest zjištěno, že obžalovaný v září 1920 skutečně dvakráte prodal v originálních tak zvaných »Becherbitterflaschen«, opatřených známkami, registrovanými pro firmu Jan Becher v K., nikoliv »Becherbitter«, nýbrž jiný hořký likér. Přes toto zjištění nalézací soud sprostil obžalovaného také ohledně této části z obžaloby a to proto, že nebylo použito všech známek, jimiž originální láhve firmou Jan Becher bývají opatřeny, a že soud nenabyl přesvědčení o tom, že obžalovaný jednal vědomě, pokud se týče dolosně, nehledě k tomu, že toliko zboží, chráněné všemi součástkami známky, zákonné ochrany požívá. Lze stranou ponechat, že zákonem o ochraně známek jest chráněna z n á m k a, a ne zboží. Zmateční stížnost vytýká rozsudku nalézacího soudu právem, že odporuje spisům a sám sobě, když v rozporu s předloženými certifikáty obchodní a živnostenské komory mluví o j e d n é kombinované známce, ač dle těchto certifikátů šlo o více známek samostatných, z nichž každá o sobě mohla by býti předmětem nedovoleného zasáhnutí známkového, a když na některých místech sám mluví o více známkách a zjišťuje tím jednak, že jde o více známek samostatných a pak zase mluví o j e d n é známce kombinované a o součástkách této známky, nepožívajících samostatné ochrany. Tyto rozpory zakládají zmatečnost dle §u 281 čís. 5 tr. ř., jelikož se týkají skutečností rozhodující. Zmatečnost rozsudku dle §u 281 čís. 5 tr. ř. shledává stěžovatel právem v tom, že nalézací soud pomínul úplně mlčením, že obžalovaný při hlavním líčení v ý s l o v n ě d o z n a l, že věděl, že předmětné známky jsou registrovány. Není to sice rozpor se spisy, jak stěžovatel mylně se domnívá, neboť napadený rozsudek obsah protokolu o hlavním přelíčení vůbec neuvádí a nečiní tak tedy ani v rozporu se spisy; jest to však neúplnost rozsudku, rovněž zmatečnost dle §u 281 čís. 5 tr. ř. zakládající.